257654 - Gayrimüslimleri Sevmenin Hükmü

Soru

Gayrimüslimlerle davranmak ve onları sevmek konusunda birkaç sorum var:

Birincisi: Eğer gayrimüslimlerle dostluk kurmak, onları sevmek ve onlarla ilişkiler kurmak haram ise bir Müslüman, gayrimüslimlerin İslam'a geçmesine nasıl yardımcı olabilir? Oysa gayrimüslimlere yardım etmek, kalpleri İslam'a ısındırmak ve İslam'a davet olarak görülür. Onlarla yapay dostluk kurmak ve samimiyet olmaksızın onları İslam'a davet etmek nasıl mümkün oluyor?

İkincisi: Müslümanın gayrimüslim bir kadınla evlenmesi caiz iken sevgi olmadan evlilik caiz olur? İslam sevgi ve barış dini değil midir?

Detaylı cevap

Allah'a hamd olsun.

Birincisi:

Bir Müslümanın, imanını artıracak ve güçlendirecek yolları takip etmesi ve bunu kalbine yerleştirmesi gerekir. Eğer kalp, şeriatın emirlerini anlamada şüphe ve problemlerle boğuşuyorsa bu durumda sorgulamak gerekir. Çünkü şer'i kural şöyledir: Vacibin ancak kendisiyle tamamlandığı husus da vaciptir.

Yüce Allah ilim ehline sormayı şu ayette emretmiştir: "Eğer bilmiyorsanız ilim sahiplerine sorun." (Nahl 43)

Bir Müslümanın ilim ehlinden kalbindeki şüphe ve takıntıları gidermesini istemesi övgüye değer bir iştir ancak inat, şüphe uyandırmak ve insanların dikkatini çekmek için yapılan bir soru ise kötüdür.

İbn Abdulber r.h şöyle dedi:

Kim anlamak, ilim öğrenmek, cehaleti kendi nefsinden bertaraf etmek, dinde anlaşılması gereken bir manayı kavramak amacıyla sorarsa bunda bir sakınca yoktur. Çünkü bilgisizliğin çaresi sormaktır.

Kim bir soruyu anlamak ve öğrenmek amacıyla değil de karşı tarafı zorda bırakmak gibi olumsuz amaçlarla sorarsa onun azını veya çoğunu sorması caiz değildir. (El Temhid 21/292).

İşte bu yüzden sevgili kardeşim, şeriatla ilgili konularda neyi anlamakta zorlandığını anlamak için sormaktan çekinmemeni rica ediyoruz. Allah bizi ve sizi hakikate muvaffak kılsın ve bizleri bu yolda sabit kılsın.

İkincisi:

Yüce Allah bize küfür ve ehlinden beraat etmemizi/ilişkimizi kesmemizi aşağıdaki ayetlerde belirtmiştir:

“İbrahim’de ve onunla birlikte bulunanlarda sizin için güzel bir örnek vardır. Hani onlar kavimlerine: “Biz sizden ve Allah’ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah’a inanıncaya kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve nefret belirmiştir” demişlerdi.” (Mumtehine 4)

Başka ayetler:

“Allah’a ve ahiret gününe iman eden hiçbir topluluğun, babaları, oğulları, kardeşleri yahut kendi soylarında olsalar bile, Allah’a ve peygamberine düşman olan kimselere sevgi beslediğini göremezsin. İşte Allah onların kalplerine imanı yazmış ve onları kendi katından bir ruh ile desteklemiştir. Onları, içlerinden ırmaklar akan ve içlerinde ebedî kalacakları cennetlere sokacaktır. Allah onlardan razı olmuş, onlar da Allah’tan razı olmuşlardır. İşte onlar, Allah’ın tarafında olanlardır. İyi bilin ki, Allah’ın tarafında olanlar kurtuluşa erenlerin ta kendileridir.” (Mucadele 22)

“Ey inananlar! Yahudi ve Hristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostlarıdırlar. Sizden kim onları dost edinirse, kuşkusuz o da onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğunu doğruya

iletmez.” (Maide 51)

Diğer taraftan iman ehli ile dostluk kurulmasını aşağıdaki ayetlerde emretmiştir:

“Hep birlikte Allah’ın ipine (Kur’an’a) sımsıkı sarılın. Parçalanıp bölünmeyin. Allah’ın size olan nimetini hatırlayın. Hani sizler birbirinize düşmanlar idiniz de O, kalplerinizi birleştirmişti. İşte O’nun bu nimeti sayesinde kardeşler olmuştunuz. Yine siz, bir ateş çukurunun tam kenarında idiniz de O sizi oradan kurtarmıştı. İşte Allah size ayetlerini böyle apaçık bildiriyor ki doğru yola eresiniz.” (Âl-i İmran 103)

Rasulullah Sallallahu Aleyhi Vesellem şöyle dedi: “İmanın en sağlam kulpu Allah için sevmek ve yine Allah için buğz etmektir.” (Ahmed 18524, Elbani 3030)

Enes b. Malik r.a’dan rivayetle Nebi s.a.v şöyle dedi: “Şu üç özellik kimde bulunursa o kimse imanın tadını alır: Allah ve Rasulünü her şeyden çok sevmek, bir kimseyi yalnızca Allah rızası için sevmek, Allah kendisini kurtardıktan sonra tekrar inkârcılığa dönmek(ten) ateşe atılmaktan kaçındığı gibi kaçınmak.” (Buhari 16, Muslim 43) .

Üçüncüsü:

Yukarıda belirttiğimiz üzerine bir Müslüman ile belirli bir kâfir arasında herhangi bir sebepten dolayı akrabalık, soy, evlilik, akrabalık ve iyilik... vb. bir sebepten ötürü ve fıtrat gereği olan sevginin varlığına engel yoktur, ancak bununla birlikte onun dininden beri olup dinde ona düşmanlık etmelidir.

Nebi s.a.v, amcası Ebu Talib'in imansızlığına rağmen ona sevgi beslemiştir. Yüce Allah bu konuda şöyle demiştir: “Sen sevdiğini hidayete erdiremezsin.” (Kasas 56) Şüphesiz bu sevgi, akrabalık nedeniyle doğal bir sevgidir.

Diğer yandan yüce Allah Ehli Kitap (Yahudi ve Hristiyan) olan kadınlarla evlenmeyi mübah kılmıştır. Şüphesiz evlilik iki eş arasında sevgiden kaynaklanır. Yüce Allah şöyle demiştir:

“Kendileri ile huzur bulasınız diye sizin için türünüzden eşler yaratması ve aranızda bir sevgi ve

merhamet var etmesi de O'nun (varlığının ve kudretinin) delillerindendir. Şüphesiz bunda düşünen bir toplum için elbette ibretler vardır." (Rum 21)

Bu sevgi; yeme, içme, giyim ve benzeri ihtiyaçlar gibi arzulama kaynaklı ve içgüdüsel bir sevgidir. Din düşmanlığının doğal sevgiyle birleşmesi imkânsız değildir. Çünkü iki konunun kaynağı farklıdır. Buna ilaç örneğini verebiliriz. Bir yönden iyileşmeye neden olduğu için sevilir ancak tadı kötü olabildiği için nefret edilir.

Dördüncüsü:

Bir kişiyi; akrabalık, iyilik ve benzeri sebeplerden dolayı sevmekle birlikte onun kafir olması nedeniyle buğzetmenin ve düşmanlık beslemenin mümkün olduğunu anlarsak gerçek imtihanın ancak bu iki duygunun çatıştığı anda ortaya çıktığını görürüz.

Bu nedenle Allah; mümin kullarını bu doğal sevgiyi ve psikolojik arzuları, iman sevgisi ve şer'i emirlerin önüne koymamaları konusunda uyarmıştır.

"Ey iman edenler! Eğer küfrü imana tercih ederlerse, babalarınızı ve kardeşlerinizi bile dost edinmeyin. İçinizden kim onları dost edinirse, işte onlar, zalimlerin ta kendileridir. De ki: "Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, kazandığınız mallar, kesada uğramasından korktuğunuz bir ticaret ve beğendiğiniz meskenler size Allah'tan, peygamberinden ve O'nun yolunda cihattan daha sevgili ise, artık Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin! Allah, fasık topluluğu doğru yola erdirmez." (Tevbe 23-24)

Şeyh es-Saadi r.h, bu ayetin tefsirinde şöyle dedi: Yüce Allah buyuruyor ki: "Ey iman edenler…" imana uygun hareket edin, imanı gerçekleştirenlerle dost olun, gerçekleştirmeyenlerle düşman olun. "…babalarınızı ve kardeşlerinizi bile…" Öyle ki bunlar size en yakın akrabalarınızdır, başkalarını dost edinmemeniz ise daha evladır. Eğer onlar küfre rıza ve küfür sevgisini iman üzerine tercih ederlerse onlarla dost olmayın. "…İçinizden kim onları dost edinirse, işte onlar, zalimlerin ta kendileridir…" Çünkü onlar Allah'ın isyanına cüret edip Allah'ın dostlarını düşman edindiler. Dostluğun aslı sevmek ve yardım etmektir. Bu nedenle onları dost/veli edinmek; onların itaatini Allah'ın itaatine, onların sevgisini Allah'ın ve peygamberinin sevgisine tercih etmeyi

gerektirir.

Bu nedenle bunu gerektiren sebep zikredilmiştir. Buna göre; Allah ve peygamberinin sevgisi her şeyden üstün tutulur ve her şeye tercih edilir, her şey buna tabi tutulur. Yüce Allah şöyle dedi: "...De ki: Eğer babalarınız...", aynı şekilde anneleriniz, "...oğullarınız, kardeşleriniz...", soy ve muaşere konusunda olanlar, "...eşleriniz, aşiretiniz..." yani genel olarak akrabalarınız, "kazandığınız mallar" ve elde etmekte yorulduğunuz varlıklar... Çünkü bu tür varlıklar insana yorulmadan ve çaba sarf etmeden gelen varlıklardan daha tatlı ve değerlidir. "...kesada uğramasından korktuğunuz bir ticaret..." Ucuzluğu ve eksikliği; buna fiyatlar, araç gereç, silahlar, eşyalar, tahıllar, mahsuller, besi hayvanları ve diğer şeyler de dahil olmak üzere her türlü ticaret ve ticari tekliflerden elde edilen kazançlar dahildir. "...ve beğendiğiniz meskenler..." güzelliğinden, dekorasyonundan dolayı arzularınıza uygun evler, "...size Allah'tan, peygamberinden ve O'nun yolunda cihattan daha sevgili ise...", bu takdirde siz zalim ve fasıksınız, "...artık Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin!", başınıza gelecek dönüşü olmayan azabı bekleyin, "...Allah, fasık topluluğu doğru yola erdirmez." Allah'ın itaatinden çıkanlar, yukarıda sayılan hususların Allah'ın sevgisine tercih edenleri Allah hidayet etmez.

Bu yüce ayet; Allah'ı ve Rasulünü sevmenin vacipliğine, onu her şeyin sevgisinden üstün tutmak gerektiğine dair delidir. Ayrıca her kim bunlardan herhangi bir hususu Allah'tan, Peygamberinden ve O'nun yolunda cihad etmekten daha sevimli görürse o kişiye şiddetli öfke ve azap olduğuna dair delilidir.

Bunun belirtisi: Kendisine iki husus sunulur, biri Allah ve Resulü tarafından sevilen ve kendisi için arzu edilmeyen, diğeri ise nefsinin sevdiği ve arzuladığı fakat Allah'ın ve Resulünün sevdiği şeyleri kaçırır veya azaltır. Bu durumda şayet nefsinin arzularını Allah'ın sevdiği hususlara tercih ederse bu onun zalim olduğunu, yapması gerekeni terk ettiğini gösterir. (Taysir el-Kerim el-Mannan 332).

Beşincisi:

Kafir bir kişiden beri olmak ve ona buğzetmek; onun akrabalığı, ülkesi, milleti veya rengi için değildir. Bilakis onun üzerinde olduğu küfür ve Allah'ın dinine yaptığı düşmanlığı nedeniyledir. Bu

konu ile ona hidayeti arzulamak arasında çelişki yoktur. Bilakis tüm peygamberlerin ve mümin Allah kullarının kavimleriyle olan ilişkileri bu şekildedir. Şüphesiz kavimlerinin üzerinde oldukları şirkten dolayı, peygamberleri yalanladıkları nedeniyle onlardan beri olmuşlar fakat aynı zamanda onlar için hidayeti ve Allah'ın dinine girmelerini istemiş ve sevmişlerdir.

İbn Ömer r.a'dan rivayetle Rasulullah Sallallahu Aleyhi Vesellem şöyle dedi: "Allah'ım, şu iki adamdan -Ebû Cehil ve Ömer b. Hattâb'dan- sana en sevimli olanı ile İslam'ı güçlendir." Rasulullah s.a.v sözünü şöyle sürdürdü:

"O iki kişiden Allah'a sevimli olan, Ömer'di." (Tirmizi 3681, Elbani sahih demiştir)

Abdullah b. Mesud r.a şöyle dedi:

Sanki ben Rasulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'i görüyor gibiyim: Nebilerden birinin hikâyesini anlatıyor, kavmi onu dövüp kanatıyorlar, kendisi de hem yüzünden kanı siliyor hem de: "Yâ Rabbi! Kavmimi affet! Çünkü onlar bilmiyorlar!" diyordu. (Buhari 3477, Muslim 1792)

Bu kıssa düşünüldüğünde kafire yönelik dinde düşmanlık, onun için nasıl iman ve hidayet sevgisine dönüştüğünü görülür.

Ebû Hureyre r.a'dan rivayet edildiğine göre şöyle dedi:

Rasulullah Sallallahu Aleyhi Vesellem Necd tarafına süvari gönderdi. Bunlar Benî Hanîfeden (kabile) Sümame b. Usal denilen bir adam getirdiler. Bu zat Yemameliler'in reisi idi. Onu mescidin direklerinden bir direğe bağladılar. Derken Rasulullah Sallallahu Aleyhi Vesellem onun yanına çıkarak: "Ne haber ya Sümame?" dedi. Sümame şunları söyledi: "Bendeki ya Muhammed, hayırdır. Şayet öldürürsen kan sahibi birini öldürmüş olursun. İhsan edersen şükreden birine ihsan etmiş olursun! Eğer mal istiyorsan hemen dile! Sana dilediğin kadar mal verilir!" Bunun üzerine Rasulullah Sallallahu Aleyhi Vesellem onu terk etti. Ertesi günden sonraki gün gelince yine: "Ne haber ya Sümame?" diye sordu. O da: "Sana söylediğimdir! Eğer ihsan edersen şükreden birine ihsan etmiş olursun! Öldürürsen kan sahibi birini öldürmüş olursun! Mal istiyorsan hemen dile! Sana dilediğin kadar mal verilir!" dedi. Rasulullah Sallallahu Aleyhi Vesellem onu yine terk etti.

Ertesi gün gelince (tekrar) :

“Ne haber ya Sümame?” diye sordu. Sümame: “Bende sana söylediklerim var!” dedi. Bunun üzerine Rasulullah Sallallahu Aleyhi Vesellem: “Sümame'yi serbest bırakın!” buyurdu. O da mescide yakın bir hurmalığa giderek yıkandı. Sonra mescide girdi. Ve: “Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet ederim! Muhammed'in onun kulu ve resulü olduğuna da şehadet ederim! Ya Muhammed, vallahi yeryüzünde (şimdiye kadar) bana senin yüzünden daha sevimsiz bir yüz yoktu! Şimdi senin yüzün bana bütün yüzlerden daha sevimli oldu. Vallahi benim için senin dininden daha sevimsiz bir din yoktu! Dinin de benim için bütün dinlerden daha sevimli oldu! Vallahi, benim için senin beldenden daha sevimsiz bir belde yoktu. Şimdi belden de, benim için bütün beldelerden sevimli oldu! Süvarilerin beni yakaladığında ben umre yapmak istiyordum. Ne buyurursun?” dedi. Bunun üzerine Rasulullah Sallallahu Aleyhi Vesellem kendisini müjdeledi ve umre yapmasını emretti… (Buhari 4372, Muslim 1764)

Altıncısı:

Bilinmesi ve inanılması gereken husus şudur: Bir taraftan şirk ve ehlinde beri olmak, diğer taraftan Allah'ın yaratılmışlarına şefkat göstermek, iman etmelerini arzulamak, hepsinin Allah'ın dinine girmesi için çabalamak gibi iki duygunun birleşimi; Allah'ın kendilerini övdüğü bu millet için bir hayırlı olmak sebebidir.

Ebu Hureyre r.a şöyle dediği nakledilmiştir:

"Siz insanlar için çıkarılmış en hayırlı bir ümmetsiniz" ayeti şu anlama gelir: “Sizler, boyunlarına zincir vurulmuş insanları getirirsiniz. Nihayet onlar Müslüman olurlar.” (Buhari 4557)

Şu salih kulun kıssasını bir düşünün! İnkâr edici, yalanlayıcı kafir kavmi ile olan ilişkisine bir bakın! Nasıl da onların hidayeti için çabalarken onu öldürdüler. Oysa öldükten sonra onlar için hayır ve hidayet diliyordu.

Yüce Allah bu kıssayı şöyle anlatır:

Şehrin öbür ucundan bir adam koşarak geldi ve şöyle dedi: “Ey kavmim! Bu elçilere uyun. Sizden

hiçbir ücret istemeyen kimselere uyun, onlar hidayete erdirilmiş kimselerdir. Hem ben, ne diye beni yaratana kulluk etmeyeyim. Oysa siz de yalnızca O'na döndürüleceksiniz. Hiç O'ndan başka mâbudlar edinir miyim? Eğer Rahmân bana bir zarar vermek isterse onların şefaati bana hiçbir yarar sağlamaz ve onlar beni kurtaramazlar. O taktirde ben mutlaka açık bir sapıklık içinde olurum. Şüphesiz ben sizin Rabbinize inandım. Gelin, beni dinleyin! (Kavmi onu öldürdüğünde kendisine): "Cennete gir!" denildi. O da, "Keşke kavmim, Rabbimin beni bağışladığını ve beni ikram edilenlerden kıldığını bilseydi!" dedi. (Yasin 20-27)

Katede şöyle dedi: Kavmi onu taşlıyordu fakat o, şöyle derdi: "Allah'ım kavmimi hidayet et, zira onlar bilmiyorlar..." Ölünceye kadar onu taşladılar fakat o son nefesine kadar onlar için hep hidayeti dilemiştir. (Tefsir b. Kesir 6/571)

Ayrıca yüce Allah'ın "Firavun ailesindeki mümin" kıssasını düşünün! Nasıl kavminden beri olmuş ve onları kurtuluşa davet etmiştir. Oysa onlar küfre girip onu yalanlamışlardır. Kıssası uzun olup sure "Mümin" adıyla anılmıştır.

Aişe Radiyallahu anha: Nebi Sallallahu Aleyhi Vesellem'e hitaben: "Sen Uhud gününden daha şiddetli bir günle karşılaştın mı?" dedi. O da: "Yemin olsun ki kavmin Kureyş'ten gelen birçok zorluklarla karşılaştım. Fakat onlardan Akabe günü karşılaştığım zorluk hepsinden şiddetli idi. Şöyle ki: Ben (Kureyş'ten gördüğüm ezâ üzerine Taif'e gidip) Abdu Kulâl'in oğlu İbn Abdu Yâlîl'e (dini tebliğ) ettiğim zaman benim dileğime cevap vermemişti. Ben de kederli ve hüzünlü bir halde yüzümün doğrusuna (Mekke'ye) dönmüştüm. Karnu's-Seâlib mevkiine ulaştığımda, başımı kaldırıp (semaya) baktığımda beni gölgelendirmekte olan bir bulut gördüm. Buluta (dikkatle) baktığımda bunun içinde Cibril Aleyhisselam'ın bulunduğunu gördüm. Cibril bana hitaben şöyle dedi: "Şüphesiz Allah, kavminin senin hakkında dediklerini ve senin isteğine verdikleri cevabı işitti. Ve Allah sana şu dağlar meleğini gönderdi. Kavmin hakkında ne dilersen ona emredebilirsin." dedi. Bunun üzerine Dağlar Meleği bana nida edip selam verdi. Sonra: "Yâ Muhammed! Allah, kavminin senin hakkında dediklerini işitti. Ben dağların meleğiyim. Rabbim beni sana gönderdi. Haydi bana emret. Eğer şu iki yalçın dağı onların üzerine kapatmamı istersen bunu yaparım." Nebi s.a.v: "Hayır! Ben Allah'ın, bu insanların soylarından yalnız Allah'a ibadet eden ve Allah'a hiç bir şey ortak koşmayan

bir nesil meydana çıkarmasını ümit ediyorum." dedi. Yüce Allah, peygamberine hitaben şöyle dedi: “(Ey Muhammed!) Seni ancak alemlere rahmet olarak gönderdik.” (Enbiya 107)

İbni Kesir -Allah ona rahmet etsin- şöyle dedi:

“Yüce Allah, Muhammed Sallallahu Aleyhi Vesellem'i alemlere rahmet kıldığını yani onu herkese rahmet olarak gönderdiğini bildiriyor; kim bu rahmeti kabul eder ve bu nimete şükrederse Dünyada ve ahirette mutlu olur, kim onu ret ve inkâr ederse dünyada ve ahirette hüsrana uğrar.

Muslim, Sahihinde şöyle dedi: ... Ebu Hureyre'den rivayetle şöyle demiştir: (Denildi ki:) "Ey Allah'ın Resulü! Müşriklere beddua et." O şöyle buyurdu: “Ben lanetçi olarak gönderilmedim, aksine ben rahmet olarak gönderildim.” (Tefsir İbn Kesir 5/385).

Yedincisi:

Cevabımızda sunduklarımızın yeterli olduğunu umuyoruz. Şüphesiz insanların gerçek durumlarını, ruhlarını, tarihlerini adil bir şekilde okumak buna en kolay delildir.

Ancak Mümtehine Suresi'nin başında şu iki hususun muhteşem birleşimi üzerinde düşünmeye davet ediyoruz: Bir yönden şirk ve ehlinden beri olmak, diğer yönden kâfirlerin hidayeti ve onların din değiştirmesi konusunda umutlu olmak... Allah'ın dinine olan düşmanlığın da iman sevgisine dönüşmesinden ümit kesmemek...

“Ey İman edenler! Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanları dost edinmeyin. Siz onlara sevgi gösteriyorsunuz. Hâlbuki onlar size gelen hakkı inkâr ettiler. Rabbiniz olan Allah’a inandınız diye Resûlü ve sizi yurdunuzdan çıkarıyorlar. Eğer rızamı kazanmak üzere benim yolumda cihad etmek için çıktıysanız (böyle yapmayın). Onlara gizlice sevgi besliyorsunuz. Oysa ben sizin gizlediğinizi de, açığa vurduğunuzu da bilirim. Sizden kim bunu yaparsa, mutlaka doğru yoldan sapmıştır. Şayet onlar sizi ele geçirirlerse, size düşman olurlar, size ellerini ve dillerini kötülükle uzatırlar ve inkâr etmenizi arzu ederler. Yakınlarınız ve çocuklarınız size asla fayda vermeyecektir. Kıyamet günü Allah aranızı ayıracaktır. Allah, yaptıklarınızı hakkıyla görendir. İbrahim’de ve onunla birlikte bulunanlarda sizin için güzel bir örnek vardır. Hani onlar kavimlerine, “Biz sizden ve Allah’ı

bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a inanıncaya kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve nefret belirmiştir" demişlerdi. Yalnız İbrahim'in, babasına, "Senin için mutlaka bağışlama dileyeceğim. Fakat Allah'tan sana gelecek herhangi bir şeyi önlemeye gücüm yetmez" sözü başka. Onlar şöyle dediler: "Ey Rabbimiz! Ancak sana dayandık, içtenlikle yalnız sana yöneldik. Dönüş de ancak sanadır." Ey Rabbimiz! Bizi, inkâr edenlerin zulmüne uğratma. Bizi bağışla. Ey Rabbimiz! Şüphesiz sen mutlak güç sahibisin, hüküm ve hikmet sahibisin. Andolsun, onlarda (İbrahim ve beraberindekilerde) sizin için, Allah'ı ve ahiret gününü arzu edenler için güzel bir örnek vardır. Kim yüz çevirirse bilsin ki, Allah her bakımdan sınırsız zengindir, övülmeye lâyıktır. Ola ki Allah sizinle, içlerinden düşman olduğunuz kimseler arasına bir sevgi (ve yakınlık) koyar. Allah, hakkıyla gücü yetendir. Allah çok bağışlayandır, çok merhametlidir. Allah, sizi, din konusunda sizinle savaşmamış, sizi yurtlarınızdan da çıkarmamış kimselere iyilik etmekten, onlara âdil davranmaktan men etmez. Şüphesiz Allah, âdil davrananları sever. Allah, sizi ancak, sizinle din konusunda savaşan, sizi yurtlarınızdan çıkaran ve çıkarılmanız için destek verenleri dost edinmekten men eder. Kim onları dost edinirse, işte onlar zalimlerin ta kendileridir." (Mumtehine 1-9)

Umarız sorununuza cevap vermeye muvaffak olmuşuzdur. Bir sorunuz varsa veya cevabımızın ulaşmadığı bir şey aklınızda kaldıysa, yazışmaların devamını ve dinimiz hakkında bilmemiz gerekenleri araştırmanızı memnuniyetle karşılarız.

En iyisini Allah bilir.